

άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ του Hauptzollamt Bremen-Freihafen και της εταιρείας J. Henr. Drüner, Holzimport, η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία των κλάσεων 44.05 και 44.13 του Κοινού Δασμολογίου προκειμένου να γίνει κατάταξη σανίδων μπάλσας, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα), συγκείμενο από τους: K. Κακούρη, πρόεδρο τμήματος, U. Everling και Y. Galmot, δικαστές· γενικός εισαγγελέας: M. Darmon, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 4 Ιουλίου 1985 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Οι κλάσεις 44.05 και 44.13 του Κοινού Δασμολογίου πρέπει να ερμηνευτούν υπό την έννοια ότι σε περίπτωση απουσίας ιχνών προιονίσματος σε ξυλεία προιονισμένη κατά μήκος η εν λόγω ξυλεία δεν εμπίπτει στην κλάση 44.05, αλλά στην κλάση 44.13, εκτός αν αποδεικνύεται ότι, λαμβανομένων υπόψη των ιδιομορφιών της εν λόγω ξυλείας και του επιπέδου της τεχνικής ως προς την επεξεργασία της ξυλείας αυτής, η εν λόγω απουσία αποτελεί το αποτέλεσμα μιας καθαρώς επικουρικής εργασίας προιονίσματος, αναγκαίας για τεχνικούς λόγους, της οποίας ο σκοπός δεν συνίσταται στο να διευκολύνεται η μετέπειτα χρησιμοποίηση του ξύλου με την εξαφάνιση των ιχνών αυτών.

Στο εθνικό δικαστήριο ανατίθεται να εκτιμήσει αν, βάσει της ερμηνείας αυτής, η ξυλεία μπάλσας που έχει προιονιστεί κατά μήκος, πάχους μεγαλύτερου από 5 χιλιοστά, στις δύο απέναντι πλευρές της οποίας δεν είναι πλέον αντιληπτό κανένα ίχνος προιονίσματος, μπορεί να καταταγεί στην κλάση 44.05.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δευτερο τμήμα)

της 4ης Ιουλίου 1985

στην υπόθεση 168/84 (αίτηση του Finanzgericht του Αμβούργου για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): Gunter Berkholz κατά Finanzamt του Hamburg-Mitte-Altstadt (1)
(Εκτη οδηγία περί εναρμονίσεως του ΦΠΑ — Μόνιμη εγκατάσταση)

(85/C 191/07)

(Γλώσσα της διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευτεί στη «Σύλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση 168/84, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Finanzgericht του Αμβούργου προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ Gunter Berkholz, κυρίου της ιδιωτικής επιχειρήσεως Abe-Werbung Alfred Berkholz, με έδρα το Αμβούργο, και του Finanzamt του Hamburg-Mitte-Altstadt / οικονομικής προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 9 παράγραφος 1 και του άρθρου 15 παράγραφος 8 της έκτης οδηγίας του Συμβουλίου (77/388/ΕΟΚ) της 17ης Μαΐου 1977 περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — κοινό σύστημα φόρου

προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση, το Δικαστήριο (δευτερο τμήμα) συγκείμενο από τους O. Due πρόεδρο τμήματος, P. Pescatore και K. Bahlmann δικαστές, γενικός εισαγγελέας: G. F. Mancini, γραμματέας: H. A. Rühl κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 4 Ιουλίου 1985 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Το άρθρο 9 παράγραφος 1 της έκτης οδηγίας του Συμβουλίου της 17ης Μαΐου 1977 περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση πρέπει να ερμηνευτεί υπό την έννοια ότι μια εγκατάσταση που προορίζεται για εμπορική εκμετάλλευση, όπως είναι οι αυτόματοι κερματοδέκτες που λειτουργούν ως τυχερά παιχνίδια, επί πλοίων που πλέει έξω από το εθνικό έδαφος στην ανοιχτή θάλασσα, δεν μπορεί να νοηθεί ως μόνιμη εγκατάσταση κατά την έννοια της παραπάνω διάταξης παρά μόνον εάν η εγκατάσταση αυτή συνιστά μόνιμο τόπο στον οποίο συναντάται το αναγκαίο για την παροχή των σχετικών υπηρεσιών ανθρώπινο και τεχνικό δυναμικό και εφόσον οι εν λόγω παροχές δεν είναι δυνατό να λάβουν χώρα επωφελώς στον τόπο όπου έχει την έδρα της οικονομικής του δραστηριότητας ο παρέχων τις υπηρεσίες.
2. Το άρθρο 15 παράγραφος 8 της έκτης οδηγίας πρέπει να ερμηνευτεί υπό την έννοια ότι στην προβλεπόμενη απαλλαγή δεν συμπεριλαμβάνεται η εκμετάλλευση αυτομάτων κερματοδεκτών που λειτουργούν ως τυχερά, παιχνίδια και είναι εγκατεστημένοι στα κατά το άρθρο αυτό πλοία θαλάσσης.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(δευτερο τμήμα)

της 4ης Ιουλίου 1985

στην υπόθεση 220/84 (αίτηση του Bundesgerichtshof για την έκδοση προδικαστικής απόφασης): AS-Autoteile Service GmbH κατά Pierre Malhé (1)

(Εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων — Δικαιοδοσία των δικαστηρίων του τόπου εκτελέσεως)

(85/C 191/08)

(Γλώσσα της διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευτεί στη «Σύλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση 220/84, που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bundesgerichtshof προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 3 του πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο της σύμβασης της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 περί διεθνούς δικαιοδοσίας και εκτελέσεως αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ AS-Autoteile Service GmbH, εταιρείας του γερμανικού δικαίου, με έδρα την Buehl (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), και του Pierre Malhé, βιομηχάνου, κατοίκου του Saleux (Γαλλία), η έκδοση προδικαστικής απόφασης ως προς την ερμηνεία του άρθρου 16 παράγραφος 5 της σύμβασης της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 περί διεθνούς δικαιοδοσίας και εκτελέσεως απο-

(1) ΕΕ αριθ. C 196 της 25. 7. 1984.

(1) ΕΕ αριθ. C 255 της 22. 9. 1984.

φάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα), συγκείμενο από τους Ο. Due πρόεδρο τμήματος, P. Pescatore και K. Bahlmann δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz, γραμματέας: D. Louterman υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 4 Ιουλίου 1985 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Οι ανακοπές εκτέλεσως που προβλέπει το άρθρο 767 του γερμανικού Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας εμπίπτουν μεν στην περί δικαιοδοσίας διάταξη του άρθρου 16 σημείο 5 της σύμβασης, η διάταξη όμως αυτή δεν επιτρέπει να προταθεί με ανακοπή εκτέλεσως, ενώπιον των δικαστηρίων του συμβαλλόμενου κράτους του τόπου εκτέλεσως, ο συμψηφισμός της απαίτησης, βάσει της οποίας χωρεί η εκτέλεση, με απαίτηση επί της οποίας τα δικαστήρια του εν λόγω κράτους δεν θα ήταν αρμόδια να αποφανθούν, αν η απαίτηση αυτή αποτελούσε το αντικείμενο αυτοτελούς αγωγής.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 8ης Μαΐου 1985

στην υπόθεση 256/84: Koyo Seiko Co. Ltd κατά Συμβουλίου και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (*)

(85/C 191/09)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευτεί στη «Σύλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση 256/84, Koyo Seiko Co. Ltd κατά Συμβουλίου και Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους Mackenzie Stuart πρόεδρο, G. Bosco, O. Due και K. Κακούρη προέδρους τμημάτων, P. Pescatore, I. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot, R. Joliet και T. F. O'Higgins δικαστές· γενικός εισαγγελέας: G. F. Mancini, γραμματέας P. Heim, εξέδωσε στις 8 Μαΐου 1985, διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει ως απαράδεκτη την προσφυγή καθόσον στρέφεται κατά της Επιτροπής.
2. Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα που αντιστοιχούν στην ένσταση απαραδέκτου που προεβλήθη βάσει του άρθρου 91 του κανονισμού διαδικασίας.

(*) ΕΕ αριθ. C 315 της 27. 11. 1984.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας που ασκήθηκε στις 30 Απριλίου 1985

(Υπόθεση 124/85)

(85/C 191/10)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον ξενοφώντα Γιαταγάνα μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το Γ. Κρεμλή μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής κτίριο Jean Monnet Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 30 Απριλίου 1985 προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία, επιτρέποντας τις εισαγωγές νωπού κρέατος βοοειδών μόνο σε ορισμένες μορφές κοπής, παρέδωκε τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 22 παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 805/68 του Συμβουλίου της 27ης Ιουνίου 1968 περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα του βοείου κρέατος (*), καθώς και από τα άρθρα 30 και επόμενα της συνθήκης ΕΟΚ·
2. να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:

Η Επιτροπή θεωρεί ότι το άρθρο 1 παράγραφος 4 της αγορανομικής διάταξης 56, καθώς και αποφάσεις του Υπουργού Εμπορίου Ε6/1264 και Ε6/1478 είναι ικανές να παρεμποδίσουν άμεσα ή έμμεσα, στο παρόν ή στο μέλλον, το ενδοκοινοτικό εμπόριο βοείου κρέατος και συνιστούν μέτρα ισοδύναμου αποτελέσματος προς ποσοτικούς περιορισμούς, που απαγορεύονται από το άρθρο 22 παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 805/68 που αποτελεί την εφαρμογή, στον συγκεκριμένο τομέα, της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, η οποία καθιερώθηκε από τα άρθρα 30 και 34 της συνθήκης ΕΟΚ.

(*) ΕΕ ειδ. έκδ. 03/003 σ. 72.

Προσφυγή που ασκήθηκε στις 3 Μαΐου 1985 από την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση 138/85)

(85/C 191/11)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Ξενοφώντα Γιαταγάνα μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, κτίριο Jean Monnet Kirchberg, Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 3 Μαΐου 1985 προσφυγή κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας.